

**Jeg hedder André Christiansen.** Jeg er hjemløs. Jeg er 52 år gammel. Født i Danmark, eller... i udkantsdanmark. Jeg er søn, bror, far, onkel, ven, kammerat, dansker, mand, hundeejer, alkoholiker, hjemløs. Jeg er Hus Forbi sælger.

Jeg har også været kriminel engang. Sådan rigtig kriminel. "Røverier og fængsel"-kriminel. Sådan som man gjorde det i 90'erne. Så fik jeg børn. Ville ikke det mere. Tænkte at de tider var ovre. Skulle være "normal". Men så ramte virkeligheden. Det er ikke sådan lige til at blive hr og fru Danmark, når man aldrig rigtig selv har oplevet det som barn. Ikke rigtig ved, hvad det er. Men jeg prøvede. Jeg klarede nogle ting godt. Andre ting mindre godt. Men med tiden pressede en voldsom fortid sig alligevel på. Jeg havde svært ved at være i livet. Mit hoved havde for mange stemmer. For mange oplevelser. Jeg havde ikke ro noget sted.

Jeg startede med at spille guitar på Nørreport – ofte tilsat en del alkohol. Så kan man lige så godt sælge Hus Forbi. Så lidt for mange øl. Så alt for mange øl. Og så endte det med, at jeg blev der om natten. Jeg sov fint der på gaden.

Jeg har en gaderutine med natgear og sovegear. Vi er ikke mange gadesovere i Danmark. Det jeg kalder gadekolleger. De officielle tal siger vist 650. De 650 ved, hvad jeg mener, når jeg siger sovegear. De ved, at man ikke bare ruller en sovepose ud og sover, når man er hjemløs. Gadelivet kræver øvelse. Det kræver rutine og hård hud på både hænder og sjælen.

Jeg er ikke bange for gaden. Jeg er hverken bange for kulde eller sne. Københavns Politi har vækket mig i 10 graders frost for at høre, om jeg var OK. Det var jeg. For jeg havde indrettet mig ordentlig. Og et par promiller for meget, har nok også hjulpet til. Men jeg klarede det fint. Og jeg er sådan set også stolt af, at jeg har et forhold til politiet der gør, at de både siger hej og interesserer sig for mit helbred. De har næsten altid været gode ved mig.

Men jeg er ikke helt ung længere. Og der kan alligevel ske en del på gaden. Derfor foretrækker jeg at sove i indre by. Her kommer politiet jævnligt forbi om natten. Der er overvågning. Og nu er der også militær ved Synagogen. Jeg føler mig tryk og passet på i Købmagergade.

Jeg bor på Kultorvet i København. Det har jeg gjort i en årrække. Og indtil sidste sommer var jeg bare en af de hjemløse, som folket gik forbi på gaden i København. Kendt af alle de lokale beboere og erhvervsdrivende, men ukendt for Hr og Fru Danmark.

En dag i efteråret 2018 blev jeg ikke som til hverdag vækket af lyden fra gadefejerne. I stedet blev jeg prikket til af et par betjente, der var halvt så gamle som mig selv. De mente, at min tilstedeværelse under buegangen på Regensen overfor Rundetårn var en lejr og at min tilstedeværelse var "utryghedsskabende."

Jeg så omkring mig. Jeg lå ved siden af en anden hjemløs på min egen alder og. I den anden ende af buegangen lå 4 andre hjemløse. Vi havde sovet hele natten. Ingen fest, ingen larm, ingen klager. Her sov min kammerat og jeg ofte. Der havde aldrig været klager.

Jeg vidste godt, at der havde været en masse ballade i pressen om udenlandske hjemløse. Noget af det var rigtigt. Andet var kørt helt af sporet i pressen. Selv blev jeg interviewet i starten af 2018 og fortalte, hvordan nogle kriminelle udlændinge havde forsøgt at opkræve beskyttelsespenge fra mig, når jeg sov på Nørreport station. Men når historien blev videreført, blev det udeladt, at det på ingen måde var hjemløse udlændinge, der havde forsøgt at udnytte mig. På den måde, blev min fortælling en del af en den debat, der endte med at kriminalisere mig selv og andre hjemløse.

Jeg blev forsøgt udnyttet af kriminelle udlændinge. Men det var pressen og politikerne, det lykkedes for. De udnyttede min situation og historie til at indføre lovgivning, der gør det strafbart for mig at sove på gaden. Nu er det ikke længere usle kriminelle, der vil afkræve mig 500 kroner for at overnatte på Nørreport. I stedet blev det Københavns Politi, der sidste år vækkede mig med en bøde på 1.000 kroner og et zoneforbud mod at opholde mig i hele København. Det sted hvor hele mit netværk er.

Jeg er en privilegeret hjemløs. Jeg har en søn der besøger mig. Når han ringer til mig, spørger han om jeg er hjemme eller på arbejde. Hjemme er på Kultorvet, arbejde betyder Nørreport Station. Det er her vi ses. Her han har præsenteret mig for sin kæreste. Det er her vi holder den gode kontakt, som jeg er stolt af at have med min knægt. Det er her i Indre by, de lokale beboere kommer ned og spørger om der er noget galt. Det er her, min hund og jeg får

en pølse fra vognen og en frikadelle fra slagteren. Det er her jeg har mine stamkunder, der køber Hus Forbi. Det er her jeg føler mig hjemme.

I tre måneder fra oktober til januar måtte jeg holde mig væk fra mit hjem på grund af forbuddet. Som sagt har jeg siddet i fængsel. Det her var værre. Jeg var fuldstændig afskåret fra alt, hvad der følte trykt og sikkert. Og da jeg bevægede mig til Nørreport for at tage bussen og mødes med sygeplejersken fra Røde kors for at få min medicin, så blev jeg stoppet af politiet og fik en bøde for at overtræde mit zoneforbud. Av.

I tre måneder måtte jeg tage ophold udenfor kommunegrænsen. Og for en sikkerheds skyld valgte jeg at søge indenfor i en campingvogn. Jeg er taknemmelig for, at der var nogle gode mennesker, der tilbød mig den campingvogn. Men nej, hvor jeg hadede den campingvogn. Der var alt for stille. Der var ingen gadefejere, der vækkede mig. Jeg skulle selv vælge at stå op, og jeg var alene.

I tre måneder var jeg overladt til stemmerne i mit hoved. Uden de mennesker omkring mig, som normalt kan tale mig til ro og se efter mig. Det var tre forfærdelige måneder. Jeg gik hele tiden rundt. Jeg tabte mig mange kilo. Da jeg flyttede i campingvognen havde jeg været ædru i 6 måneder. Der gik 8 uger, så drak jeg igen. Mit hoved havde brug for en pause fra larmen indeni. At være byforvist, er det værste fængsel, jeg nogensinde har siddet i.

Min sag fik stor opmærksomhed. Lige fra Stig Tøfting til almindelige danskere, der har tilbudt at betale min bøde. Jeg er sgu blevet glad og rørt over den store opbakning. Jeg har helt sikkert brug for noget hjælp. Men lige nu har jeg den hjælp, jeg kan rumme. Og jeg ønsker ikke at betale bøden, da jeg gerne vil klage over både den og zoneforbuddet.

Jeg er også glad for, de mange politikere, der har udtalt, at det ikke var målet, at jeg skulle rammes af den her lovgivning. Jeg har bare brug for, at I gør mere end at sige det. Jeg har brug for, at I sikrer rammer, så jeg også har adgang til at bruge byen, selvom jeg kun kan leve på gaden. At I rydder op i denne lov, der er forkert og helt urimelig.

Jeg ved godt, jeg bruger byen mere end andre danskere. Men jeg er vel ikke mere utryghedsskabende, end unge mennesker der pisser i gaderne og kommer op og slås på vej hjem fra barerne. Jeg kører ingen ned. Jeg stjæler ikke og jeg truer ikke nogen.

Min bane i livet er lidt anderledes end mange andres. Mit liv gør ondt og jeg lever dagligt med den smerte. Nogle gange drikker jeg for meget. Så siger en venlig betjent fra Københavns Politi, jeg skal skru ned. Hvis jeg får jeg det særligt dårligt, smider Røde Kors mig i en bil og tvangsindlægger mig et stykke tid. Når jeg får det lidt bedre, er jeg tilbage på gaden.

Så når jeg siger, at jeg ikke vil have et hjem, så er det en sandhed med modifikationer. Det er ikke nemt at være hjemløs. Selvfølgelig vil jeg gerne have et hjem. Et sted hvor jeg kender tingenes tilstand og føler mig tryk. Men som jeg er nu, så er der ikke højt nok til loftet i et slot. Himlen er min ro, mit helle, mit sikre sted. Jeg hører nok til et sted i rummet, men jeg er landet her på jorden.

Lige nu føler jeg mig mest tryk på Kultorget og derfor er torvet mit hjem. Jeg ved også godt, det ikke er normalt. Jeg ved godt, mit hoved er skruet mærkeligt på. Og jeg ved også godt hvorfor. Måske – engang – bliver jeg klar til at håndtere de ting, der larmer i mit hoved. Men indtil da, vælger jeg i gode perioder at overdøve larmen i mit hoved med byens larm på Kultorget. Det er kun det eller alkohol, der virker for mig. Og min læge siger, at tre flaske vodka om dagen er en dårlig ide for min lever. Så når jeg kan holde det ud, lader jeg være.

Med alt larmen i mit hoved, er det her måske alt, hvad livet har at tilbyde mig. Så vil jeg gerne gøre det så rart for mig selv som muligt, så længe jeg har tilbage. Vågne til lyden af gadefejerne. Sige pænt godmorgen til de studerende på vej til forelæsninger og hente frikadeller til min hund hos slagteren. Hente min morgen-, formiddags-, frokost-, eftermiddags- og aftenkaffe i 7-eleven, og være på fornavn med renovationsmedarbejderne og lokalbetjentene. Se min søn, når han besøger mig på torvet.

På gaden er der ikke tid til at høre stemmerne. Der er ikke tid til at have ondt af sig selv. Man vågner og skal tisse. Man skal pakke sine ting sammen, så de ikke er i vejen eller forsvinder. Man skal rykke sig. Rydde op. Videre. Verdens bedste Maja Løvbjerg Hansen fra gadejuristen  
Har været sekretær på teksten.